

БІБЛІОГРАФІЯ

(рецензії й справоздання).

И. А. Линниченко і В. В. Хвойко — Сосуды со знаками изъ находокъ на площадкахъ трипольской культуры (Записки одеського історич. тов. ХХІІІ, 1901 с. 199—202).

— Находка орнаментированныхъ костей мамонта (ibid. с. 203—6).

И. А. Линниченко — О новѣйшихъ раскопкахъ г. Хвойка (ibid. с. 68—76).

Всі отсі статї подають різні причинки з розкопок д. Хвойка в Київщині: в першій д. Линниченко подає коротенькі звістки про т. зв. трипільську культуру, віднайдену д. Хвойком, і спеціально спиваєть ся над якимись загадковими „знаками“ на горнятках сеї культури і „надписею“, як він її зве, одного горнятка, та подає їх фотографічні копії. В другій обговорює він коротенько нахідку мамонтового сікача з різьбленим орнаментом з звістних розкопок Кирілівської улиці в Києві, не запускаючись в близшу аналізу її (далеко ціннійша розвідка про сі нахідки д. Вовка призначена до Матеріалів до укр. етнології, на жаль, досі не вийшла в виданнях Наук. товариства ім. Шевченка). В третій коротенько обговорюєть ся кілька різнородних розкопок з Київщини*), між ними

*) Похорони з кінською головою і в долішній верстві — фарбовані кістяки під Мирівкою Київ. п., палені могили досить півньої металічної культури і тут же похорони „словянського типа“ (довгоголові, 73—74, 8) — коло Зарубинець (старого Заруба), похорони й палені могили ранньої металічної культури коло с. Ромашків, скітські могили в Золотовошськїм пов. На жаль, брак всяких рисунків дуже утрудняє орієнтованне в сих, дуже інтересних зрештою, тільки занадто коротенько описаних нахідках.

кілька точків в околиці Трипіля й нахідки аналогічної культури з над Тикича В. Доманицького.

Читаючи сі досить przypadкові, уривкові звістки, приходять ся себе незнати в котрий раз питати — коли ж нарешті діждемо ся ми відповідного описання й видання тих знахідок д. Хвойка. Близько десять літ ідуть вони; скільки можемо судити — їх аналіза відкриває нам цілі нові сторони культурної історії Подніпров'я, а й досі ми не маємо майже нічого окрім тимчасових комунікатів. Де ж дзєвники розкопок, де ж видання предметів, коли ж діждемо ся їх? Навить найліпше що ми мали досі, як розвідка д. Вовка в Материялах до укр.-руської етнології про кирилівські нахідки, можуть уважати ся тільки вступом до таких публікацій, і крайній вже час їх бачити.

М. Г.

Dr. Włodzimierz Demetrykiewicz — Korony bronzowe przedhistoryczne znalezione na obszarze ziem dawnej Polski (Materiały antropologiczno-archeologiczne i etnograficzne, IV ст. 70—91).

В музею краківської Академії наук переховуєть ся бронзова „корона“, знайдена в Залісю над Збручем, в повіті Боршівськім. Вона зложена в опаски 2.5 цм. широкої, з жолобком по середні, прикрашеної глибоко ритими рівцями в обох країв. На горі ся опаска має зуби такоїж висоти, як сама опаска (2.5 цм.), в числі правдоподібно 14 (є ще 12, а бракує мабуть два), кождий з випуклим ребром по середні, що надає зубцям вигляд листків. Корона ся приладжена до вітвореня: має завісок, а на пятім зубци, числячи від завіска, замочок, себто горизонтально уложений колець, якому відповідає на противнім боці заглиблене, в котре при замиканю колець входить; завісок складає ся з двох частей, що разом мають вид вальця в середні вижолобленого: в се вижолоблене входить затичка, в горі прикрашена головкою, а повизше чотирма виступами, уложеними навхрест. Промір корони виносить 12—13 цм. Склад хемічний бронзи вказує на досить пізне її походжене (79% міді, 13 олова, 7 цини).

Сею короною заінтересував ся краківський археолог д. Деметрикєвич і присвятив спеціальну студию її й подібним до неї. Він наводить ще кілька иньших подібних находок зі Шлезка і з Познаньщини; порівнявши їх з подібними, далеко численнійшими прикрасами, знайденими в Данії, приходять до виводу, що належать вони до одного типу і ріжнять ся тільки більшим або меньшим викіченем форми. Що до призначеня сеї прикраси, автор не висловляє категорично свого погляду; наводячи погляд С. Мілера, що уважав їх за нашійники, підносить він против нього деякі закиди (як напр. невигідна до ношеня форма тих